

Tweedehands vleugels

TWEEDEHANDS VLEUGELS

VANESSA GERRITS

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Tweedehands vleugels
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2016 Dutch Venture Publishing
Auteur: Vanessa Gerrits

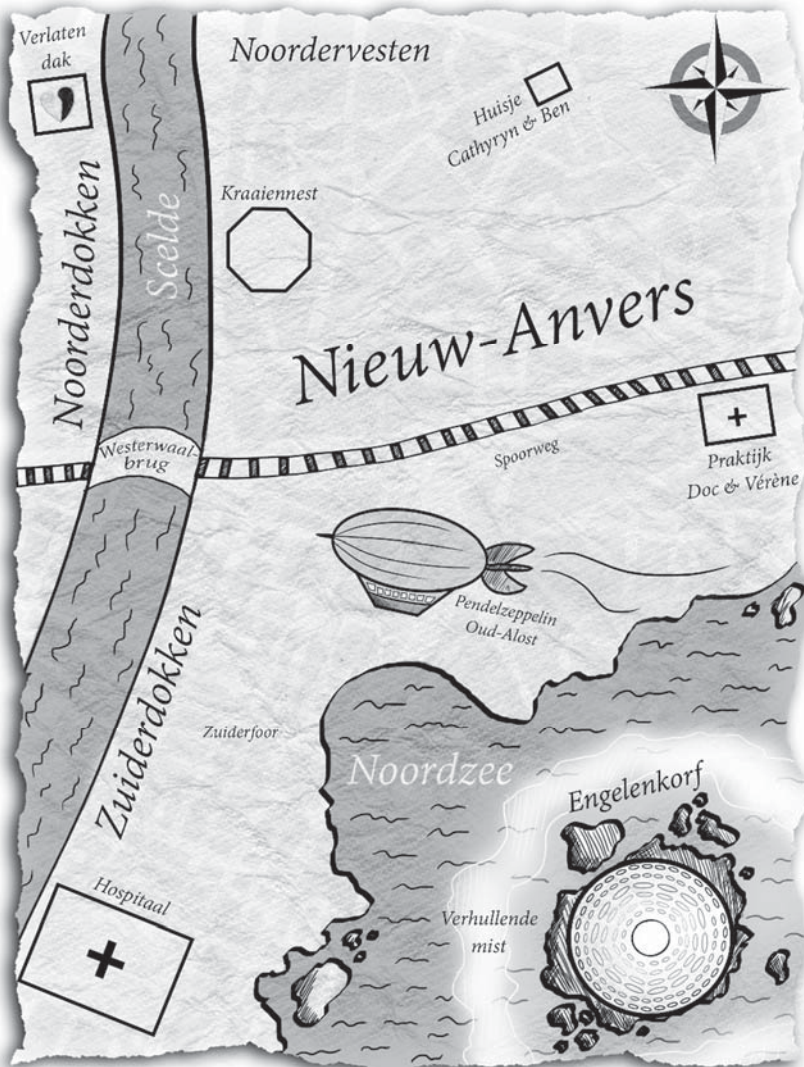
Omslagontwerp: Vanessa Gerrits & Dutch Venture Publishing
Landkaart: Vanessa Gerrits
Tekstredactie: Jen Minkman & Chinouk Thijssen

Tweede druk september 2016
ISBN 978-94-6266-178-3
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor R.M.

Als ik vleugels had, zou ik ze aan jou geven.

Proloog

M_{AX}

‘Ik heb nieuwe vleugels nodig,’ zei ik tegen Raffyr toen die naast me op de dakrand landde. Hij nam een hap van zijn ongetwijfeld gestolen hotdog en keek mosterddruipend toe hoe ik mijn rechtervleugel opende; zelfs zo’n minieme beweging stuurde al een handvol veren naar beneden. Ik viel letterlijk uit elkaar.

‘Kan ik het niet meer mee eens zijn,’ reageerde Raff. Hij veegde de mosterd af met zijn harige griffioenklauw. ‘Hoelang zeg ik nu al niet dat je moet upgraden? Decennia, Max. De-cen-ni-a. Niemand draagt nog Engelvleugels, het is gruwelijk passé.’

‘Ik doe de titel “Kraai” tenminste nog eer aan,’ ketste ik zijn gescherts af op een namaakhoogdravend toontje. ‘Zwarte veren en zo, weet je wel. Wat ben jij met je doorschijnende elfenvleugeltjes? Een veredelde bromvlieg?’ Ik kon niet helpen dat ik moest grinniken om mijn eigen grapje. Bromvlieg. Ha.

‘Oh-ho-ho!’ Raff sloeg me op mijn schouder, waardoor er nog wat veren loslieten. ‘Heb jij even geluk dat ik beter tegen de maan kan dan jij, maat!’

Daar had hij helaas geen ongelijk in, maar over mijn vleugels wél.

‘Je weet hoe ik erover denk, Raff: één dag aan de grond staan vanwege mijn vleugelinstallering is meer dan genoeg. Een volle week? Dan doe ik nog liever een zeppelintochtje voor senioren door de zevende cirkel van de hel, dank je vriendelijk.’

Raffyr rolde zijn ogen, verorberde het laatste restje hotdog en gooide de wikkel naar beneden, in navolging van mijn verloren veren.

‘Wat zijn... honderdachtenzestig miezerige uurtjes in een onsterfelijk bestaan als je in ruil ijzersterke en vlijmscherpe vleugels krijgt, die minstens een eeuw meegaan?’

Raffyr stond op van de dakrand en zette zijn elfenvleugels breed op. De nerven in het vlies fonkelden als veelkleurig klatergoud toen het licht van de ondergaande zon ze raakte. Hij wachtte enkele seconden tot zijn doelwit recht boven ons vloog, schoot als een pijl omhoog en richtte een bloedbad aan in volle vlucht zonder ook maar één keer zijn klauwen te gebruiken. De formatie stadsduiven had amper de tijd gehad te beseffen wat er gebeurde voordat de arme vogels in fijngehakte stukjes op de straat vielen.

Goor. Echt goor.

Enkele benedenbewoners keken op naar het tumult. Raffyr maakte een theatrale buiging terwijl de duivenfricassee op het asfalt neerregende. Beseffend dat ze zich in het gezelschap van Kraaien bevonden, snelden de benedenbewoners het steegje uit of vluchtten ze naar de nabijgelegen clubs, in een poging zo veel mogelijk muren tussen hen en ons te plaatsen.

‘Onnodige illustratie, Raffyr,’ zuchtte ik toen hij weer naast me kwam zitten. Hij plukte duivenpluimpjes uit zijn geelgebleekte strohaar. Zijn wangen en neus hingen vol bloedsproeten.

‘Ach, een dozijn luchtratten minder. De stad zou me dankbaar moeten zijn.’

Nu was het mijn beurt om met mijn ogen te rollen. ‘Je bent een regelrechte Batman in je strijd om Gotham – excuseer, Nieuw-Anvers – te zuiveren van dúíven. Kunnen we dan nu alsjeblieft op jacht gaan voor ik écht uit elkaar val?’

Ik spreidde mijn vleugels iets voorzichtiger dan normaal voor vertrek.

‘O, vleermuisvleugels! Ook nog ’n optie!’ zei Raff. Het sarcasme van mijn Batman-opmerking ging duidelijk compleet aan hem voorbij. ‘Past bij je tanden. Ik weet wel waar we een nest vampieren kunnen opsporen. Doc installeert je nieuwe vleugels in een weekje – zo gepiept!’

Ik vertrok zonder hem. Ik wist dat hij toch wel zou volgen.

‘Goed goed, wat je wilt. Engelvleugels dan,’ zei hij, toen hij me inderdaad al snel inhaalde.

Tot mijn ergernis waren Raffyrs vleugels in tegenstelling tot de mijne niet alleen heel handig in een gevecht, ze waren ook nog eens dubbel zo snel. Maar hij vertraagde zodra hij me ingehaald had en we vlogen op mijn tempo, flank aan flank.

De schemering was over de stad gevallen. De enige verlichting kwam van nachtclubs en stripbars, of van de lange lijnen lichtpuntjes in de verte, waar de haven lag.

Ik zette mijn radarbril op en nog geen halfuur later ving ik een vers spoor op. De gloeiende restanten die de aanwezigheid van een Engel verraadden, vormden een kruimelpad dat gewone mensenogen nooit opgemerkt zouden hebben – maar de mijne gelukkig wel.

‘We hebben beet,’ spotte Raffyr het spoor een tel later.

De lucht gierde door de gaten in mijn uit elkaar vallende vleugels en ik keek ernaar uit snel over een nieuw paar te beschikken. Wat ik moest doen om ze te krijgen... dat moest dan maar.

We volgden het spoor tot we bijna bij het ziekenhuis aan de Zuiderdokken waren. Daar liep het dood.

‘Is-ie nog binnen, denk je?’ knikte Raff in de richting van het witte gebouw dat net zo goed een van de vele katoenweverijen of assemblagefabrieken had kunnen zijn, ware het niet dat er een onmiskenbaar rood kruis op de zijkant geschilderd was tijdens de oorlogsjaren.

‘Moet wel. Het spoor gaat naar binnen maar niet naar buiten.’

‘Plan?’

‘We wachten,’ sprak ik door mijn tanden – hier had ik geen geduld voor vanavond.

In dezelfde vleugelslag installeerden we ons op het platte dak van een tegenoverliggende fabriek die het perfecte uitzicht op de personeelsuitgang bood.

De geur van de voorbije regenbui hing nog in de lucht terwijl de zon met elk voorbijgaand moment verder naar de horizon zakte. Het was, als ik me niet vergiste, al voorbij de Engelenavondklok. Toch was er nog geen spoor van hem of haar.

Mijn vuisten balden zich automatisch bij elk vals alarm en ik voelde het hete ruisen van mijn bloed door mijn aderen. Schroeiend.

Toegegeven: er was tegenwoordig niet veel nodig om me in de Gevederde Hulk te laten veranderen.

Ik keek op naar de oorzaak van mijn bijna-kokende bloed – de bijna-volle maan – en een melodietje uit mijn kindertijd werd in mijn hoofd afgespeeld door een onbemande piano: *Clair de Lune* – het licht van de maan.

Ik herinnerde me een menselijkere tijd waarin de maan ook voor mij een mystieke schoonheid gedragen had. Nu was de maan een tikkende klok. Een bom met een timer die bijna weer afging.

Elke maand opnieuw...

Ik trok een losse veer uit mijn linkervleugelschouder en liet die naar beneden vallen, wensend dat hij of zij er snel zou zijn – mijn reddende Engel. Maar dat gebeurde niet. Verpleegster na verpleger verliet het ziekenhuis, maar geen van hen droeg de tintelende gloed van een verscholen aureool of de bult van bemantelde vleugels. De nacht werd donkerder en mijn geduld kleiner.

‘Mogen Engelen wel zo laat in de benedenwereld ronddwalen?’ geeuwde Raffyr terwijl hij op zijn rug lag, nog net niet in een comateuze staat van verveling. Ikzelf week niet van mijn uitkijkpost.

Open dan toch!

Ik was zo gefocust op die verdraaide deur dat ik het bijna niet merkte toen er een raam geopend werd en de Engel op wie we al uren zaten te wachten zich erdoor wurmde. Ze verlichtte de donkere steeg ogenblikkelijk met haar stralende aanwezigheid, omhoogklimmend via de brandladder.

‘Hebbes.’ Raffyr stond grijnzend aan mijn zijde in dezelfde seconde.

Ik was ietwat teleurgesteld dat de Engel een jong meisje bleek te zijn, met ingebonden vleugels waarvan ik alleen maar kon vermoeden dat ze van bescheiden formaat waren, net zoals haar postuur. Maar dat was ik bereid over het hoofd te zien: de komende Maan-nacht zou wel voor een groeischeut zorgen.

We moesten toeslaan voor ze opsteeg, dus met een knikje streken we neer en stortten we ons op het nietsvermoedende verpleegstersengeltje.

Ze gilte pas toen het te laat was.